

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

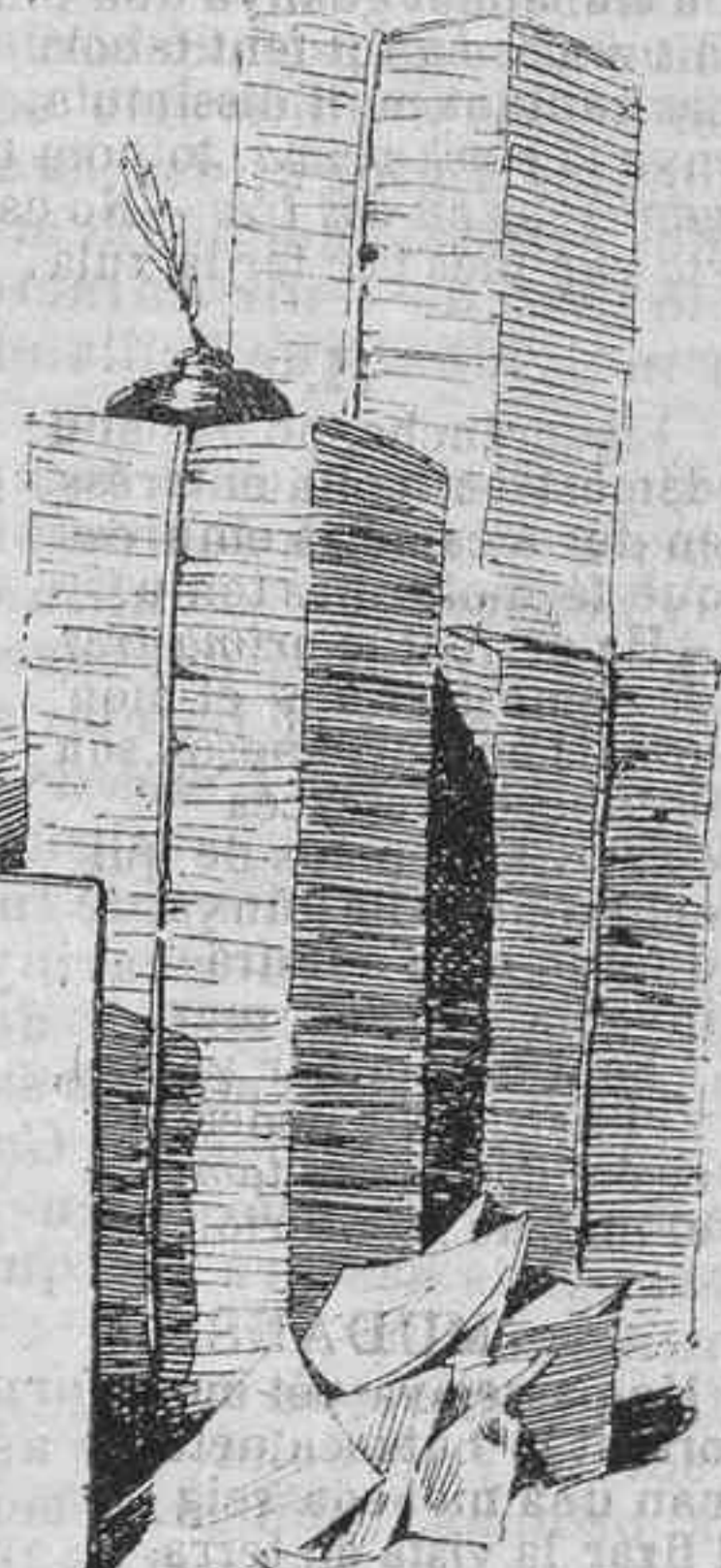
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

PERE A. DE ALARCON.

Voltat d'èxits colossals,
per tot arreu son nom vola;
figura entre 'ls immortals
y es un dels més fermes puntals
de la novela espanyola

Dirigido por

CRÓNICA.

A CA 'N PARÉS.

En Russinyol, ab aquell tirat joyós que may l'abandona y que fa tan agradable la seva companyia y tan sabrosa la seva conversació, mentre estava preparant lo succés artistich, que durant la senmana ha portat remolinadas de gent al Saló Parés, deya:

—Creguéu, noys, que farém una exposició *decent*.

Y tal dit, tal fet.

Ell, y 'ls seus amichs y companys Casas y Clarassó han cumplert la promesa, miris del cantó que 's vulga: han fet una exposició de 100 y decent.

Un centenar d'obras de major ó menor importancia, pero curiosas totas, en un ó altre concepte, forman l'exhibició. D'ellas la meytat son degudas al pinzell de Russinyol, 36 portan la firma de 'n Casas, tretze ('l punt de las donas) se deuen al escultor Clarassó. $50 + 36 + 13 = 99$. Fins á 100 ne falta una á la llista... encare que no falta á la Exposició.

Es la que en lo catálech porta 'l número 11 y 'l titul de *Retratándose*, quadro qu' es obra comú dels dos amichs. No es la primera vegada que l'un retrata al altre, pero separadament: en la present ocasió figuran tots dos en la mateixa tela. En Russinyol y en Casas s'han retratat retratantse. L'escena sembla un desafío pacífich. Dos enemichs se colocarán l'un davant de l'altre per cambiar un parell de balas: los dos artistas companys s'hi han assegut, tenint per arma lo pinzell y desafiantse á qui faria millor lo retrato del altre... Tots dos han guanyat, ja que tots dos han sortit igualment ayrosos en sa carinyosa empresa.

En Russinyol y en Casas casi sempre van junts; al teatro, á passeig, al Ateneo raras vegadas veuréu al un despariat de l'altre. Dotats tots dos de un bon humor que no s'estronca may, sentint l'art de una manera semblant, y favorecuts l'un y l'altre ab una posició social que 'ls consent tenir gust propi y cultivarlo sense haverne de donar comptes á ningú, son avants que tot y sobre tot, dos artistas independents, que poden permetre's lo luxo de tenir caràcter, personalitat, un sello individual que brilla en totas las sévas obras.

L'escultor Clarassó es lo company de taller de 'n Russinyol y amich seu de bromas, y com ell laboriós y constant en lo cultiu del art.

Allá en aquell taller del carrer de Muntaner, qu'ells han tingut á bé batejar ab lo nom de *Cau ferrat*, en rahó de ser á més d'estudi d'artistas un verdader Museo de antigüetats y principalment de ferros artistichs, que 'n Russinyol recull y colecciona ab verdader carinyo, altá hi ha que véure'ls, mitigant la febre del treball ab las expansions humorísticas més sabrosas. Impossibile descriure las sessions del *Cau*, las nits que se 'n celebran, per lo que tenen de fratcas y espontáneas. Sols bastará dir que transcorren en una continua rialla.

Desafío á la persona més formal, al missántropo mes surrut y tórbol á que assisteixi á una de aquellas bromas. (honestas sempre) sense deixar-se dominar pèl contagi de l'alegría y 'l bon humor. No, impossible. Y qualsevol dirá:

—¿Cóm es possible que aquesta eccla de gats, cultivin l'art en serio?

—¿Cóm es possible? Vajan á ca 'n Parés. Allá veurán de qué son capassos: allá veurán si treballan molt... y lo qu' es més important encare, si treballan bè.

* * *

Clarassó es un escultor enginyós, tan absorbit y dominat pèl seu art, que un dia en una discussió que no tenia res que veure ab l'escultura, no tenint paraulas per contestar al seu antagonista, deya:

—Jo ab paraulas no sé discutir: vinga *barro* y diré lo que fa 'l cas.

Fill de las sévas obras, ja que d'ellas y per ellas viu, acaba de demostrar ab las que té exposadas actualment á ca 'n Parés, que 'l seu viatge á Paris, durant lo passat hivern, ha sigut tan profitós, que 'l seu talent artistich ha emprés una nova direcció, y una direcció acertada. Aixís ho demostra desde son *Sileno*, tan renyit ab la tradició clássica, fins á son busto de griseta, tan engrescadorament realista. Son gerro decorat ab clowns es una obra brillant; son capellá dormit rivalisa ab las modernas esculturetas italianas de las millors firmas: sos retratos están garbosament modelats: sas placas — un nou sistema de relleus que presentan sos batiments sobre una tela blanca—son sumament originals y produheixen un gran efecte. La major part de sas obras, apenas exposadas s'han venut.

Casas es un pintor dotat de un talent extraordinari. Sas notas de color son únicas en lo género. Impossibile unir á un cop d'ull més certer, una execució més senzilla y desenfadada. Casas, quan pinta, 'ns recorda á Casas quan fá caricaturas. Aixís com un cop de ploma li basta pera fixar l'ayre tipich de una persona, ab un cop de pinzell fixa una impresió de llum y de color, que un ha de dir: —«Es aixó y res més.» Es com aquells tiradors que sempre fan blanch.

Si algú creya que no passaria de aquets rápits exercicis, s'ha enganyat. Lo mestre apunta en sas obras més treballadas: se deixa veure en son *Esperansa y consol* (n.º 5), en *Entre dos capitulos* (n.º 7), y sobre tot en los retratos de son pare (n.º 82), de las senyoretas N. N. (n.º 31) y de una nena (n.º 59), qu' es verdaderament encasador. Lo primer y l'últim figuran en lo present número.

Qui tan rápidament ha sabut saltar desde aquellas notas á aqueixas sinfonias, ja pot anar sol.

No será la distinció que li sigué concedida aquest any en lo Saló que baix la presidencia de Meissonnier s'organisé á Paris, la única que alcansará en l'exercici de un art que sent tant de veras y cultiva ab tan pasmosa facilitat.

* * *

¿Qué dirém de Russinyol que no ho hajan dit aquets dias los crítichs d'art en los periódichs y que no ho repeteixin totas las personas inteligents que acuden al Saló Parés?

Sens temps ni espay pera donar compte una á una de sas cinquanta telas, producte de un any de treball y de viatjes per sitis tan diversos com Paris y sos alrederors, Barcelona y sos contorns y la Cerdanya espanyola y francesa, hem de consignar solzament com á impressió de conjunt que l'obra del artista resulta espléndidament variada. Russinyol cultiva tots los géneros, menos lo género *ennunyeux*. La plena llum no l'enlluherna; la llum filtrada pèls núvols no 'l desespera;

en la difusa dels interiors, tan difícil de reproduir, troba son encis, venent la dificultat.

Ab la mateixa decisió pinta un paisatge que un pati ronech, ó una cambra misteriosa. Tant airós surt en lo quadret de género, per l'istil del *Campaner d' Ix* y 'l *Barberet de Puigcerdá*, com en la reproducció de velis edificis, de carrers y patis llafiscosos, de planuras y montanyas, com per fi, en la pintura dels retratos.

¿Y á qué deu Russinyol aquest caràcter universal? A un sol secret. Al secret de pendre per modelo á la naturalesa. Al afany de sorpendrela pera reproduhirla tal com es. Véurela, enténdrela, interpretar-la: aquest es tot lo seu art. ¿No hauria de ser aquest l' art per tothom?

A lo menos es un art plé desinceritat, y talcom lo cultiva Russinyol, que á més de una gran habilitat técnica, té 'l dó superior de impresionarse y de saber comunicar las sevas impresions personals, lo naturalisme pictórich resulta sumament espiritual.

* * *

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, atenta sempre á tots los aconteixements que honran á Barcelona, 's complau tributant á tan notables artistas aquesta petita mostra del aplauso que li mereixen.

P. DEL O.

ÍNTIMA.

Sé que 't casas, ho sé, y encare, encare al pensarho, 's remou lo vell caliu del foch de tas besadas, soterradas al fons de lo mèu cor.

Te casas, res me fa, sias felissa y aixó serà mon goig; m' estimares un temps, ja no m' estimas, no t' aborreixo com te diuhen, no.

No t' aborreixo, malhaurat; si encare vindria com un foll, á escoltar en lo pany, la nit de nuvis, per saber si á aquell hom l' hi dus amor.

No t' aborreixo, no, ¡si deixaria per tú, 'l tálem d' espòs, y fins, l' àngel que 'm cura las feridas que tú, perjura, obrires en mon cor!

A. LLIMONER.

LA NOVA EMISSIÓ.

Vamos, ara sí que m' he convensut de que hem tornat més de mil anys enrera, ó siga á l' epoca dels miracles. Perque avuy, ¡vaya quins miracles succeheixen!

Ja no es alló de atipar á 10 mil personas ab dos pans y cinch peixos, ni de ressucitar á cap Llatzer, ni d' efectuar altrás mil portentosas sorpresas que tenian lloch en aquell temps en que tothom portava faldillas; lo qu' es avuy aquests miracles han perdut tota la importancia si 's comparan ab un altre que n' acaba de realisar fa pochos días lo célebre *Banch dels richs*. ¡Mirin que per amagar l' ou al clatell del Banch de Espanya y més tart á tot Barcelona, se necessita barra!

Francament, no m' ho pensava. Ells si que poden dir: «Quien más mira menos ve» Tant es aixís que ningú encare ha comprés ni s' ha donat compte de com ha anat aquesta empastifada; perque la veritat sigui dita: ¿Quánts y quins han sigut los que han pres part en la suscripció pública als 340,000 Bitllets Hipotecaris de la isla de Cuba?

Aixó es lo que jo voldria que algú 'm digués, perque lo qu' es jo ab quatre horas seguidas que vaig estar de plantó al peu mateix del portal de allá ahont suscribian, no vaig veurehi entrar á ningú; pero en cambi unas lletras negras tretas, segurament, de algunas desferras de coronas de morts, y enganxadas com Deu volia sobre un cartró de pastisser anunciavan al públich la millora del malalt.

No diré més sino que á las 11 del mati Barcelona sola figurava suscrita per 400,663 bitllets; á las 12 del mitj dia ja havian arribat á la xifra de 411,575, sense contar Madrit que figurava ab la suma de 134,328, ni las provincias ab la de 50,379, ó siga un total de 596,282 bitllets, faltant encare datos de cinch provincias, com si diguessem del Putxet, Horta, San Adriá, Clot y Breda.

Sempre plens d' ansietat, arribarem á dos quarts de déu de la nit, hora en que notant alguns moviments... de criats, *conserges* y demés gent daurada al foch, vaig preguntar á un d' ells:

—Escolti, ¿qué passa?

—Pues no es nada lo del ojo: que ya estamos á 740,000.

Si no m' aguantan caich en rodó. A ell sí que li podia contestar: —Si cau la del mitj es mesa.

No obstant no vaig volerlo esquivar, y acostanmhi de nou li pregunto:

—Usted dispense, ¿que también se entra por darrera en esta casa?

A lo que 'm contestá ab un tó de Cuba sindicada:

—Cuando la dirección lo quiere se entra por detrás.

No volia saber res més, quan vels'hi aquí que al moment de surtir de aquella fàbrica de bolados me topo ab un grupo de bolsistas que arribavan á pas de passar Boria avall al local hont se suscribia la célebre emissió y sento á un d' ells que deya:

—Creuréu que 'm fan llástima? Sembla aixó 'l cementiri en lo dia de Nadal: no 's veu ningú. Ja veuréu, formarém un sindicat y 'ns suscriurém per trenta, així 'ns ne tocará una á cada uh, que la podrém posar en un cuadro.

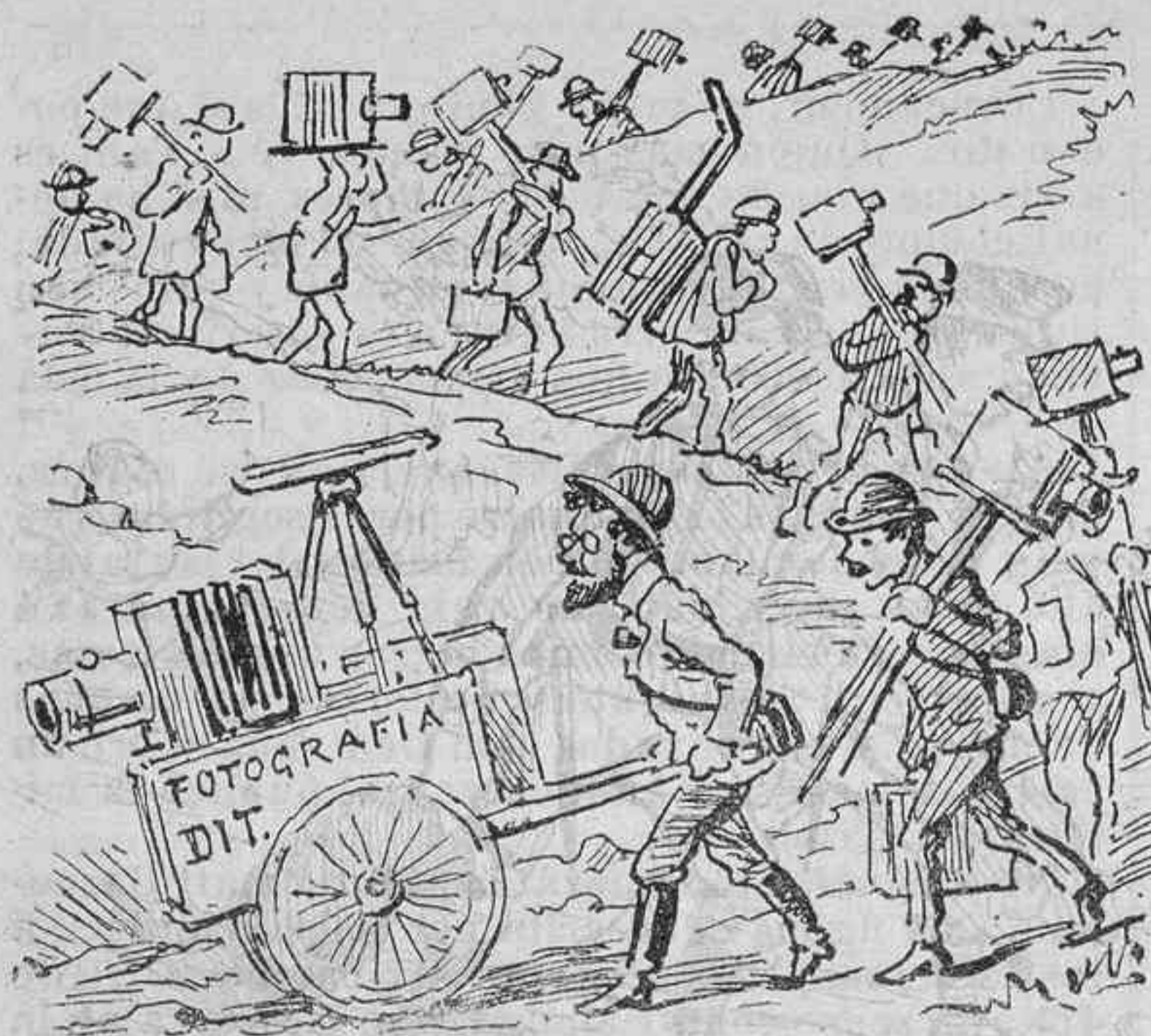
Y fet y dit, entran y 's suscriuhen y, ara jo no sé si es veritat, pero se m' ha fet entencre que fou tal l' alegria que tingueren allí dintre al veure entrar á déu personas de un glop, que hasta quan aquestas digueren que no portavan fondos per pagar lo déu per cent del desembols, los hi oferiren quartos allí mateix y á més se deya si 'ls havian convidat á sopar y tot.

Ab tot aixó ja 'n tenia prou, y al sortir per anar en busca de descans per las fatigas de aquell dia, 'm veig que ja havian posat en un cartelón lo resultat final de la suscripció. *Nada menos* que figurava

Barcelona per	501,895 Bitllets.
Madrit »	317,157 »
Provincias »	199,264 »

Suman un total de . . . 1.018,316 Bitllets

faltant únicament los datos de cal Nen de la Bona-Nova.

Diu que passen de cert los fotógrafos que hi han anat a maniobrar.

—Ja que tirant sense bala no hi haurà baixas, ve-yám si jo logro matarne algun ab los cigarros.

Toch de diana.— ¡Rellamp!... Somiava que m' havia casat ab una calafina... y ara 'm despertan.

Comensan las maniobras.

Reconeixement, descuberta y guerrillas.

¡Foch granejat!

Una sorpresa.

Presoners.

Ja se sab, en temps de guerra, l' enemich no respecta res.

—¡Eh! ¿tienes un pitillo?
—Calla, hombre; no me pidas nada. ¿No sabes que
semos contrarios?

La gran batalla.—L' espectacle ha de ser colossal, fenomenal, piramidal... ¡La llástima es que 'l fum ho tapa tot completament!...

Balans final.—L' exercit tot constipat y 'l ganado estropellat.

Explicat aixó tal com jo ho vaig veure, ¿hi haurà algú que s'atreveixi á negarme que no siga un miracle dels més espatarrants, que de allí ahont no hi ha entrat ningú ne surti una suma tan fabulosa? ¿Cóm es possible fer pujar una columna termométrica ab una temperatura de zero graus?

Donchs aquest ha sigut lo miracle de la setmana passada, encare que á mí no me la pegan, perquè la veritat la sè jo: ¿la volen saber vostés? ¿volen saber la subscripció verdadera, tal com ha anat tot? Es la següent:

Barcelona, Bitllets sindicats ó sigan obtinguts á 92 y mitj, 339,990; Bitllets obtinguts de bona fé, ó siga al tipo de 95 ... solzament deu. Total, 340,000.

Aquesta es la veritat pura... ¡¡¡Tableau!!!

X.

TOT POT SER.

SONET.

Pot ben ser que 'l que avuy en riure esclata,
plori demá com un xicot de teta:

que talli un sér raquitich la ma dreta
de qui ab un cop de puny á un home mata:

que quedi tan pobret com una rata
aquell que la fortuna tinga feta;

y que al fi la persona més pobreta

bons talls pugua menjá' ab servey de plata:

Degut á un cop de poble en saragata,

pots ser que á president puji un paleta,
com també á emperador algún sabata;

y en aquest mon hont tot se desbarata,
está vist, tot pot ser, menos que un poeta
fent versos, guanyi may ni una pesseta.

A. ROSSELL.

MANÍAS.

Una vegada un metje va dirm'ho:

—Val més estar malalt de debò, que pensars'ho sense estarne. —

De moment, aquesta afirmació sembla una heretgia, pero després de meditar un rato, resulta una veritat com un temple... un temple d'aquests grans, porque n'hi ha de petitets que no valen la pena.

La persona qu'está malalta, pot trobar remey y curarse. Avuy la ciencia médica es poderosa y tè recursos sobrants pera combatre totas las dolencias, desde la tisis galopant als ulls de poll sense malicia.

Quan un metje intelligent visita un malalt de veras, li busca 'l mal, li troba y l'ataca ab tota la energia possible. Si la medicina tè més forsa que 'l mal, lo pacient cura; si 'l mal pot més que la medicina, la victima se 'n va á can Pistras y s'ha acabat la funció. Pero sempre consta que 'l metje ha sapigut ahont anava, que ha combatut heróicament y que si ha sigut vensut se deu á que l'enemich era formidable y estava ben parapatat.

Pero pósime davant del metje més sabi del mon un home qu'está bó y que s'empenya en no trobarse bé. Aquí no hi ha ciencia ni física ni química que hi valga. Lo metje 's torna ximple y 's desacredita... y l'home que está bó con-

tinúa trobantse malament, porque aixís s'ho ha ficat al cap.

Tractar un malalt d'aquesta especie, es un torment, fins pèl metje més filosof y catxassut.

—Veyám, veyám; ¿qué se sent vosté?—li diu lo doctor:—¿qué li fa mal?

—Home... en rigor... no sé com explicarme,

—¿Tè gana?

—No gayre...—

Los maniáticos sempre diuen que no tenen gana, á pesar de que regularment menjan més de lo que mana la lley de Déu.

—¿Veyám la llengua?

—Veji... Aaaaa... (Aquí 'l malalt obra la boca.)

—No hi trobo res de particular. A veure 'l pols...

—¿Li sembla si tinch febra?

—No, senyor: un pols normal. ¿Digereix bé?

—¡Psé! Aixís aixís...

—¿Que 's cansa quan puja las escalas?

—Tatlot tatlera ..

—¿De quina manera dorm?

—¡Ay ay! Ajegut.

—Vull dir si tè 'ls somnis tranquils, si dorm agitat...

—Va com va aixó... Devegadas passo unas nits que ya ya...

—Y donchs, en resúm, ¿de qué 's queixa? ¿per qué diu que no 's troba bé?

—Home... porque certs dias me sento certas punxadas... á... á...

—¿Ahónt?

—¡Home! Devegadas aquí, devegadas allá... sempre mudan de puesto... no puch dirho de fixo...—

Lo metje, per tréuressel del davant li recepta uns polvos que se 'n podria dir de *ni fa, ni fum*, y l'envia al carrer, convensut de que 'l tal malalt l'únich que tè son caborias y pochs mals-de-cap.

Pero ¡vájinli á fé entendre aixó al pacient! Es capás de posarse á plorar, queixantse de la inhumanitat dels homes y de la poca compassió que 's tè als que sufren...

Conech á un senyor que ha consultat y marejat tots los metjes de Barcelona. Per ell tots son uns burros. Al pobre home se li ha figurat que pateix de no sé ahont (ni ell probablement tampoch) y está indignat porque las eminencias médicas no li troban lo mal.

Aixó sí; 'l bon senyor menja com un llop, está gras y vermell, va al teatro, viatja tot l'istiu, passeja tot l'hivern, no s'está de res absolutament y fins se permet abusos que 'ls qu'estém bons evitaríam ab cuydado...

Sinó qu'es aixó. En parlantli de la salut, ja torsa 'l coll y 's posa trist: sembla un bé á la porta del escorxador.

—Y donchs, don Francisco! ¿marxém bé?—li diuen devegadas los amichs:—¿aném tirant?

—Ab pena y ab dolor: ¡aquest malehit daixonas que no 'm deixa may!—

Lo malehit *daixonas* es la seva malaltia imaginaria. Es tant cert que no sáb lo que tè, que ni s'atreveix á batejar lo seu mal.

Jo molts cops fins hi arribat á pensar, que aixís com qui no tè res que fer lo gat pentina, hi ha personas que, trobant desagradable aixó de pentinar gats, prefereixen ocupar lo seus ocis inventantse malalties y cuydantselas.

Quan menos, es probat que 'ls pobres, de manias d'aquestas no solen tenirne. Las malalties

d' aquest gènere son patrimoni exclusiu dels desocupats.

¡Vés si 'l pobre que treballa desde que 's lleva fins que se 'n va allit s' entretindrà observant si 'l cor li palpita més ó menos, si 'ls ulls li han perdut lo brillo, si la espinada li fa pessigollas ni si la llengua es blanca ó verda ó de color d' ala de mosca!...

Més de quatre vegadas ho he sentit dir á algú treballador:

—Tinch massa feyna: no tinch temps pera estar malalt. Aixó 's deixa pels rics, que no saben ab qué matar lo rato.—

Y es la pura veritat. La salut generalment ataca als pobres: las malalties van als rics, sobre tot las malalties de senderi.

Hi trobat personas que arriban á figurarse qu' están malalts... perque estar malalt diu que fá fi.

Realment; ¡es tan vulgar y ordinari aixó de pahir ab regularitat y no sentirse dolor en lloch!

En cambi, ¡mirin l' interés que inspira la persona que fa ¡ay! cada dos ó tres minuts y está pàlida y gasta ulleras fumadas

Potser per xó un home molt práctic y coneixedor del món, me deya un dia qu' ell sempre solia estar malalt .. de conveniencia.

Y 's comprén.

Si en una sala hi ha una sola cadira buyda, es pèl pobre malalt: los altres qu' estigan drets.

Encare que tothom vaja descubert, lo malalt pot estarse de treures lo sombrero.

En un dinar, lo malalt tè 'l dret d' escullir certs plats, retxassarne d' altres y fer totas las inconveniencias que se li ocorreixen.

Fins las senyoras y las senyoretas miran al malalt ab més bons ulls .. ¡Pobre xicot! ¡sufreix tant! ¡es tan digne de llástima!

De tots modos, jo compadeixo als maniáticos, als malalts de conveniencia y als malalts de veras.

La méva máxima sempre será la mateixa.

No hi ha res tan saludable com estar bo.

A. MARCH.

ABUSOS D' AUTORITAT.

Si de moment senten dir que á Galicia hi ha estallat la guerra civil *con todos sus horrores*, no ho extranyin: será que 'ls soldats rasos, apoyats per las criadas, s' han llensat al carrer.

¡Saben lo que passa allí, en l' actual moment històrich?

Un abús monumental, un verdader atropello.

A Santiago s' ha prohibit als soldats enrahonar á la font ab las criadas.

Es á dir, s' ha vulnerat un dret consagrat per l' amor, per la tradició y per las costúms de tots los pahissos ahont hi ha soldats, criadas y fonts.

Jo no sé res; pero m' hi jugaria 'l cap que la disposició ha sigut dictada per una autoritat que tè la criada guapa.

La pobra xicota deuria estarse massa estona á la font ab lo seu Gutierras, y l' amo, irritat sense motiu, ha volgut tallar per lo sá, publicant l' atrocitat més horrenda que s' ha vist al mon desde que entre las criadas y 'ls soldats hi ha corrents simpáticas.

No soch criada; pero 'm poso en lo seu cas y veig la enormitat del atropello.

¡Ahont podrán veure als seus xicots ara, las

infelissas? ¿Anant á comprar, llavors qu' ellas portan la senyoreta al costat?

Se 'm figura que aquesta tiránica disposició portará conseqüencias gravíssimas.

Més d' un cinquanta per cent de criadas mudarán d' ofici y 'n pendrán un altre que 'ls permeti veure al seu caloyo ab tota la llibertat y abandono que l' amor requereix.

Y las altras, las pocas qu' encare segueixin la professió de minyonas de servey, se venjarán terriblement de la picardia que acaban de fels'hi.

¿Qu' es la vida de la criada, sense la doisa esperansa de baixar á la font y enrahonar un' hora ab lo soldadet del seu cor?

¡Com si ho vejés! D' ara endavant, quan l' amo mani á la criada que vagi á buscar aygua, ella li contestará:

—Vajahi votsé.—

¡Está clar! ¿Qué ha d' anarhi á fer á la font la criada, si tampoch ha de poguer enrahonar ab lo xicot?

¡Pobres amos que gastéu criada! Ja no será criada lo que ara tindréu, sino fiera; fiera gelosa y disposada á pendre horribles repressalias.

Lo dinar será dols, lo sopar será salat, la xacolata 's fumará cada dia, 'l canari 's quedará sense escayola, los vidres se trencarán per dotzenas y 'ls plats per centenars.

Quan la lleona va á la cova y no hi troba 'ls cadells, se torna rabiosa: quan la criada va á la font y no hi troba 'l quinto... 's torna un caball desbocat.

A no ser que...

Hi ha un fil, un cabell ab l' ajuda del qual criadas y soldats poden salvarse. Que aceptin resignadament la disposició de l' autoritat; pero que la interpretin al peu de la lletra.

L' ordre diu: «Se prohibeix als soldats enrahonar á la font ab las criadas...»

Enrahonar: es l' únich que se 'ls priva.

Vol dir que mentres no obrin la boca, ab lo cap, ab los peus... y ab las mans tenen dret, legalment, de fer tot lo que 'ls sembli bè.

MATÍAS BONAFÉ.

Á BARCELONA.

Adéu ciutat comptal, llar estimada, adéu ¡oh casco antich! jo t' abandono, desde avuy tos casals tindrán l' alivi

¡d' un séba menos!

M' ets mare, més ben dit, dins tú hi vaig veure lo primer raig de llum, pero perdónam, no puch ni un minut més fe de parada

¡fins á la vista!

A llunyanas regióms me dirigeixo pera cercar la pau del cos y l' ánima y per fugir del trull de tanta gresca...

¡y dels tarugos!

Mes ¡ay! que sent mon cor fera tristesa, no 'l puch guarir ab res, res l' aconsola...

¿Hont trobaré carrers tan bells y poétichs com lo de 'n Llástichs?

Sols tinch un lenitiu, bálsem eròtich que va curant mon cor de sas feridas...

Un més avants que tú, en ma patria nova ¡matan tocino!

Adéu noble ciutat, dona recados á qui per mí preguntí ¡pochs me sembla!

y digals que 'n Jepet, de Barcelona

¡n' ha tocat pipa!

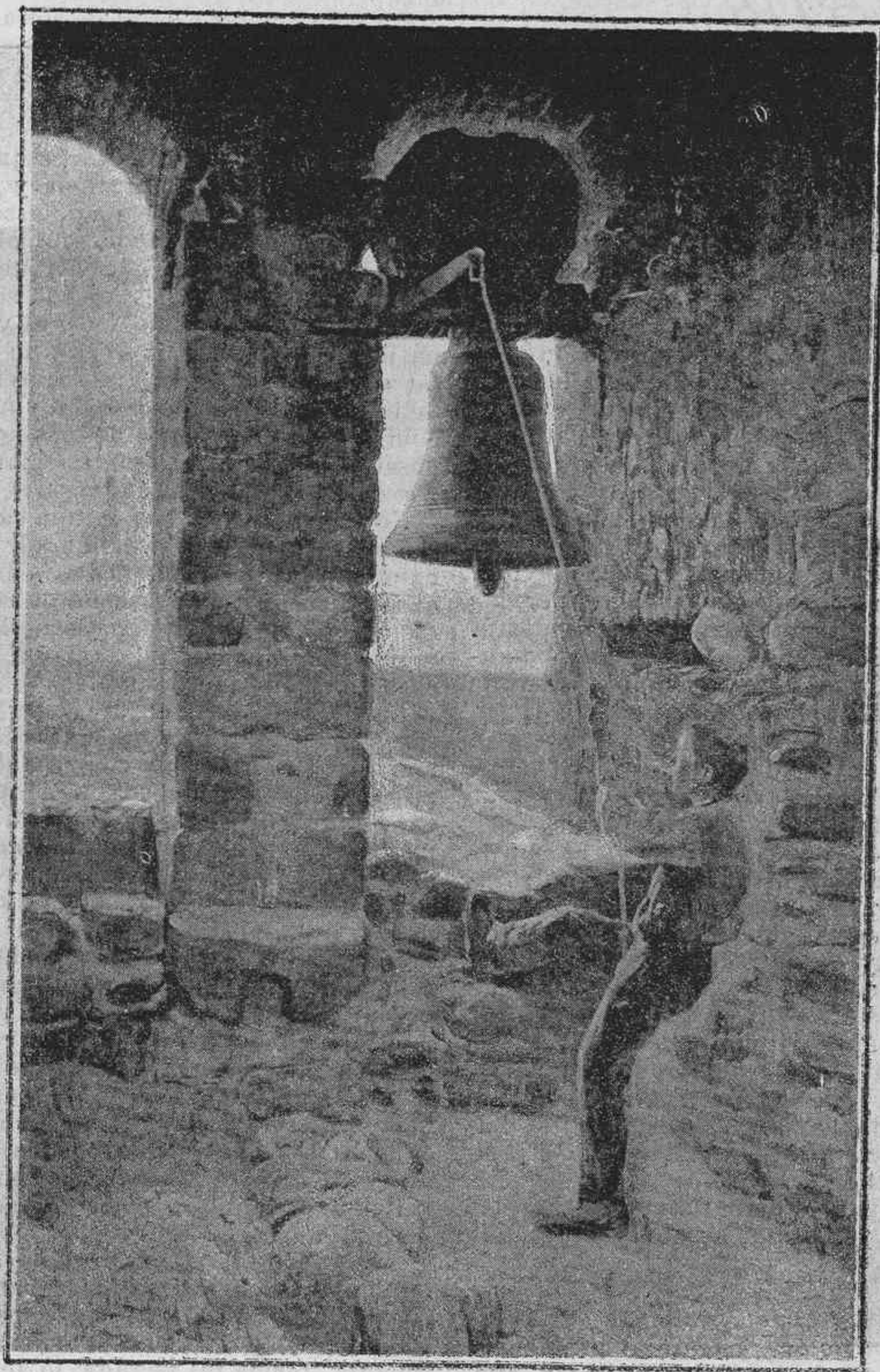
SALÓ PARÉS.

SANS GALETTE (PARIS).

(Quadro de S. Russinyol.)

SALÓ PARÉS.

LO CAMPANER DE HIX (CERDANYA).

(Quadro de S. Russinyol.)

¡Molt lluny me 'n vaig! potser que may més tor-
mas plantas á petjar tas amplas vías; [nin
mes no t' oblidará per xó ma pensa;
¡me 'n vaig á Gracia!

J. ABRIL VIRGILI.

PRINCIPAL.

La companyia de 'n Romeita 's veu que ha vingut provehida de un verdader *envolúm* de pessas novas de trinca per lo que toca á Barcelona, encare que á Madrid y altres punts d' Espanya ja havian sigut estrenadas.

Aixó res hi fá pèl públich de aquí que compareix a véurelas y sabor-jarlas.

Y lo més bonich es que las estrena á parells.

Dijous van sortir á la llum de las *candilejas* la pessa en un acte *El niño Jesús*, y la sarsueleta, en un acte també, *Hace falta un caballero*

La primera es d' origen francès y en catalá s' ha representat un sens fi de vegadas ab lo titul de *Cap y qua*, y á dir la veritat, val més l' arreglo del nostre Aulés que 'l del Sr. Pérez y González. Lo Sr. Aulés al menos va ferne una producció essencialment cómica y plena de vida, mentres que l' obra castellana se 'n va per las bardissas de un sentimentalisme fals é inoportú.

La sarsueleta dona ocasió al Sr. Larra, co-autor de la mateixa, pera fer tres papers distints ab molta gracia. La música no passa de regulareta.

*

Dissapte van desembalarse 'n dos més.

La primera es un juguet titulat: *Política interior*, bèn combinat, encare que d' escás moviment, y ab algunas situacions cómicas que interpretan molt bé la Sra. Romero y 'l Sr. Romea. La primera canta ademés, ab sa gracia de costúm, unas habaneras, y 'l seu company un *couplet* francès, talment com si fos fill de la terra de M. Carnot. L' obreta va agradar molt.

Tambè la sarsueleta titulada *Receta infalible* va caure en gracia, no per mérits de la música, que resulta de escassa novedat, sino gracias á lo bèn concertat de la trama y á la prodigalitat dels xistes que fan que las riallas del públich s' empalmin las unas ab las otras.

Lo Sr. Larra, perfectament secundat per las senyoras Romero y Guerra, sigué l' héroe de la representació.

*

Per fi, diumenje s' estrená la pessa que porta 'l titul de *Conspiración femenina*, qu' encare que está basada, com tantas otras, en un simple cambi de personas, distréu y diverteix ab sas situacions totas bèn conegudas, pero d' efecte sempre segur. La Sra. Gorriz se destaca en l' execució, sobre tots los demás actors que la secundan.

LICEO.

S' acosta 'l dia anunciat.

Ja 'ls grans cartells, anunciant la composició de la companyia, las obras preparadas pera pèrsarse en escena y las condicions del abono, flanquejan las portas del gran teatro, com dos centinellas d' honor.

Segons noticias, l' abono s' está cubrint ab gran rapidés, lo qual no es d' extranyar, atesos los molts alicients que ha sapigut reunir lo senyor Bernis, pera complaure als favoreixedors constants del Gran Teatro.

La campanya comensará ab *Lohengrin*.

La primera ópera nova que 's cantarà será l' *Otello* de Verdi.

Finalment las funcions líricas se donarán alternadas ab balls de gran espectacle, á imitació dels primers teatros de Italia.

Tot está donchs á punt de solfa perque la temporada siga brillant y espléndida.

ROMEA.

LA PARENTELA.

Encare que 'l Sr. Colomer, á qui dèu l' escena catalana bonicas produccions y no pochs arreglos notables no hagués confessat que aquesta vegada no 's tractava de una obra enterament original, lo menos expert en aquestas cosas hauria descubert en *La Parentela*, son origen francès. Al passar los Pirineus y al vestir sos personatjes los trajos de la terra, no han perdut del tot son ayre exòtich; aixís mateix la disposició de la trama, qu' es molt hàbil y alguns incidents com la compra y venta de una notaria, cosa impossible á Espanya, delatan clarament que *La Parentela* ha nascut á Frausa.

No fém de aixó 'l més minim càrrech al senyor Colomer, ja que casi podém dir que desde que existeix teatro, se coneix l' art de acomodar las obras de un país á l' escena de un altre. Recordis que grans autors com Corneille degueren sos majors triunfos á l' adaptació á la escena francesa de las obras espanyolas.

La Parentela, qu' en lo primer acte ab aquella tia y aquells dos parents marcadament caricatureschs nos promet una comedia del gènero groixut, á la meytat del segón, gira brusquement de camí y arriba al tó de la gran comedia ab sos punts y ribets de sentimentalisme, pera recobrar lo verdader carácter, en l' acte tercer, una especie de epilech rigurosament considerat poch menos que inútil pels fins de l' acció; pero tan bèn fet, animat d' escenas tan hermosas, qu' es sens dupte 'l més sabrós de la comedia.

En l' obra hi ha exuberancia de habilitat y molt coneixement de l' escena y dels gustos del públich. Aquells parents plens de impertinencias, imperatius, gelosos de predominar sobre sas nebotas y 'ls marits de aquestas, constituheixen un element per agradar á tots los amants de anar al teatro á riure y passar un bon rato: los tochs delicats de aquella mare que se 'n vá de casa pera no amargar més y més las penas y 'ls neguits de son fill, conmourán lo cor de tot home sensible: per últim, lo bèn trobat contrast de las duas germanas y de sos respectius marits, los uns alegres y felissos, los altres recelosos y disgustats, forma tal vegada lo punt mes de bona lley de tota la producció.

L' obra está esmeradament dialogada, usantse un llenguatge molt propi de la escena y acomodat al respectiu carácter dels personatjes. En aquest punt lo Sr. Colomer ha posat de relléu una vegada més sas felissas disposicions per lo teatro. Lo públich lo recompensá cridantlo á la escena distintas vegadas, especialment als finals dels actes segón y tercer.

En la execució, que sorti molt ajustada, 's distingiren la Sra. Monner y la Srta. Sala especialment y estigueren acertadas las Sras. Abella y

SALÓ PARÉS.

PATI DELS CONVALESCENTS DE LAS ESCALDAS (CERDANYA).

(Quadro de S. Russinyol.)

SILENO.

(Escultura de Clarassó.)

Clemente. Dels homes sostingueren molt bé lo caràcter los Srs. Soler y Colomer y 's mostraren molt segurs de sos papers tots los restants actors, entre 'ls quals mencionarem als Srs. Moragas, Borrás, Valls y Virgili.

L' éxit franch que ha obtingut *La Parentela* indica una vegada més quinas son avuy las preferencias del públich en materia de teatro.

TÍVOLI.

La estatua del amor es una opereta que no desmenteix un moment la bona mà del mestre Varney, autor de *Los mosqueteros grises* y altras aplaudidas produccions. Pèl nostre gust la preferim á totas las que li coneixém.

La música del *Amour mouillé*, que aixis se titula l' obra en francès, es sempre elegant, sempre delicada, plena de motius inspirats é instrumentada de ma mestra. En alguns punts sembla escrita per realzar las bellesas de un idili.

Entre las pessas que més cridaren l' atenció, sobressurten una barcarola, la cansó del amor, lo duo del petó y un preciós concertant en lo primer acte; una romansa de tiple, lo vals del petó, y una animada pessa de conjunt en lo segón y una tarantela y un duo amorós de tiple y contralt en lo tercer. Lo públich demaná la repetició de la majoria de aquestas pessas.

Hem parlat ab preferencia de la música, perque en realitat es lo que val més de l' opereta. L' argument, encare qu' entretingut, no 's distingeix per res, sino per las molts ocasions de lluhiment que proporciona al compositor.

¡Pero está tant péssimament arreglat al castellá! Es ja un mal inveterat que hauria de preocupar als autors francesos. La major part de sas operetas cómicas que donan la volta al mon, s' aclimatarían á Espanya com per tot arréu, si la versió del llibre, en lloch de confiar-se á qualsevol jornalero literari dels que treballan á preu fet, se entomanés als autors acreditats, inteligents y coneixedors del teatro, oferintlos en lloch de una remuneració escassa 'ls drets de representació que la lley los regoneix. En aquest punt podem dir alló de que «la codicia esbotza 'l sach».

Aquí va una mostra de la cultura de la traducció. Lo ministre Pampinelli presenta á Lauretta á un seu nebot ridícul, ab l' intent de casarlo ab ella, y quan la nena troba extrany que vulga unirla ab un home tan curt de génit, diu Pampinelli:

—Ahora es corto; pero ya se irá alargando.

Aquest desvergunyiment y altres per l' istil, de que, á falta de ingeni, está sembrat lo llibre, pretenen que siga un xiste.

L' obra, dirigida ab acert pèl Sr. Pérez Cabrero siguié representada y cantada molt bé per la Sra. Martí y pèls Srs. Sala Julien y Constantí, y cantada únicament per la Sra. Fuertes y senyoretas Curieses y Salvini ¿Per qué ja que tant bé cantan, no han de posar una mica més de cuydado en la declamació?

Presentada ab bonichs trajos y decoracions, es á dir ab lo bon gust á que 'ns tèm acostumats la empresa del *Tivoli*, la obra de Varney es, fins ara, l' éxit de la temporada, y no será extrany que duri molt temps en lo cartell.

NOVEDATS.

La comedia en quatre actes *Los Indiferentes*, arreglada del francès, acredita son titol en los dos primers, que en realitat no poden ser més indiferents: s' anima en lo tercer, oferint escenas

preciosas y apenas decau en lo quart que arrodoneix lo pensament de l' obra.

La públich sorti de son ensopiment, aplaudí als actors Srs. Bonaplata, Parrenyo y Soler Maimó, no menos que á la Sra. Parrenyo, y cridá á la escena al autor del arreglo, Sr. Figueras, qui desgraciadament no pogué presentarse, puig lo Sr. Figueras morí l' any passat.

La pessa *A primera vista*, que té una acció abundant en situacions cómicas y enredos, encare que no del tot verossímils, entretingué al públich agradablement y valgué al seu autor, Sr. Fontova, l' honor de ser cridat á las taulas.

CATALUNYA.

Una nova artista ha vingut á aumentar l' aplaudida companyia de aquest popular teatro. La senyora Medina té una veu ben timbrada y bastant extensa y una bonica figura. Es guapa y elegant.

Pero encare li faltan lo qu' en llenguatge de teatro, se 'n diuen taulas.

Ab la práctica no dupto que anirá adquirint aquell desembrás que l' escena, més que cap altre art, necessita.

La sarsueleta *¡Si yo fuera hombre!* garbosament versificada y d' argument senzill, es sumament entretinguda. Tot se reduheix á dos marits que se 'n van á un ball, deixant solas á sas respectivas mullers. Una de aquestas, que desitjaria ser home pera gosar de la llibertat que á la dona sol faltarli, 's vesteix ab un trajo del seu marit, y explica molt al viu lo que faria si fos home.

La Clorinda Rodriguez vá desempenyar aquest paper ab verdadera gracia, dignament secundada per la Sra. Pino.

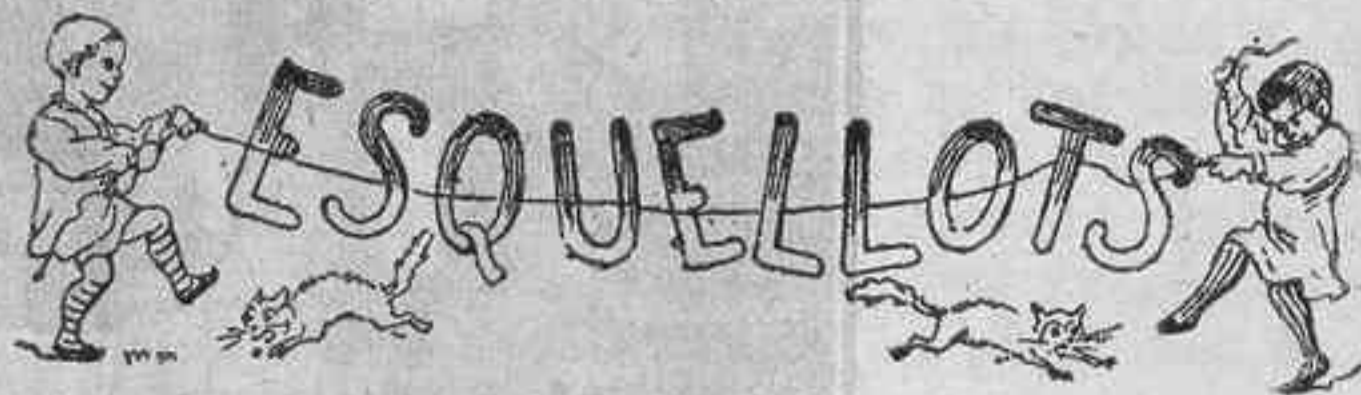
Lo públich demaná 'l nom dels autors, que resultaren serho de la lletra 'l Sr. Sánchez Seña (com si diguessem *Santo y Seña*) y de la música 'l mestre San José (no sabiam que Sant Joseph hagués deixat lo ribot y l' aygua cuyt pèl paper de solfa.)

CIRCO EQUESTRE.

Mentres se está preparant la pantomima *Miguel Strogoff*, que será, segóns tinch entès, de gran espectacle, s' ha posat la titulada *La ley militar* ó *Los dos hermanos*, molt abundant en situacions cómicas, que distreuhen al públich de alló més.

Lo Sr. Onofri, autor de la mateixa, 's fá acreedor cada nit als aplausos de la concurrencia.

N. N. N.

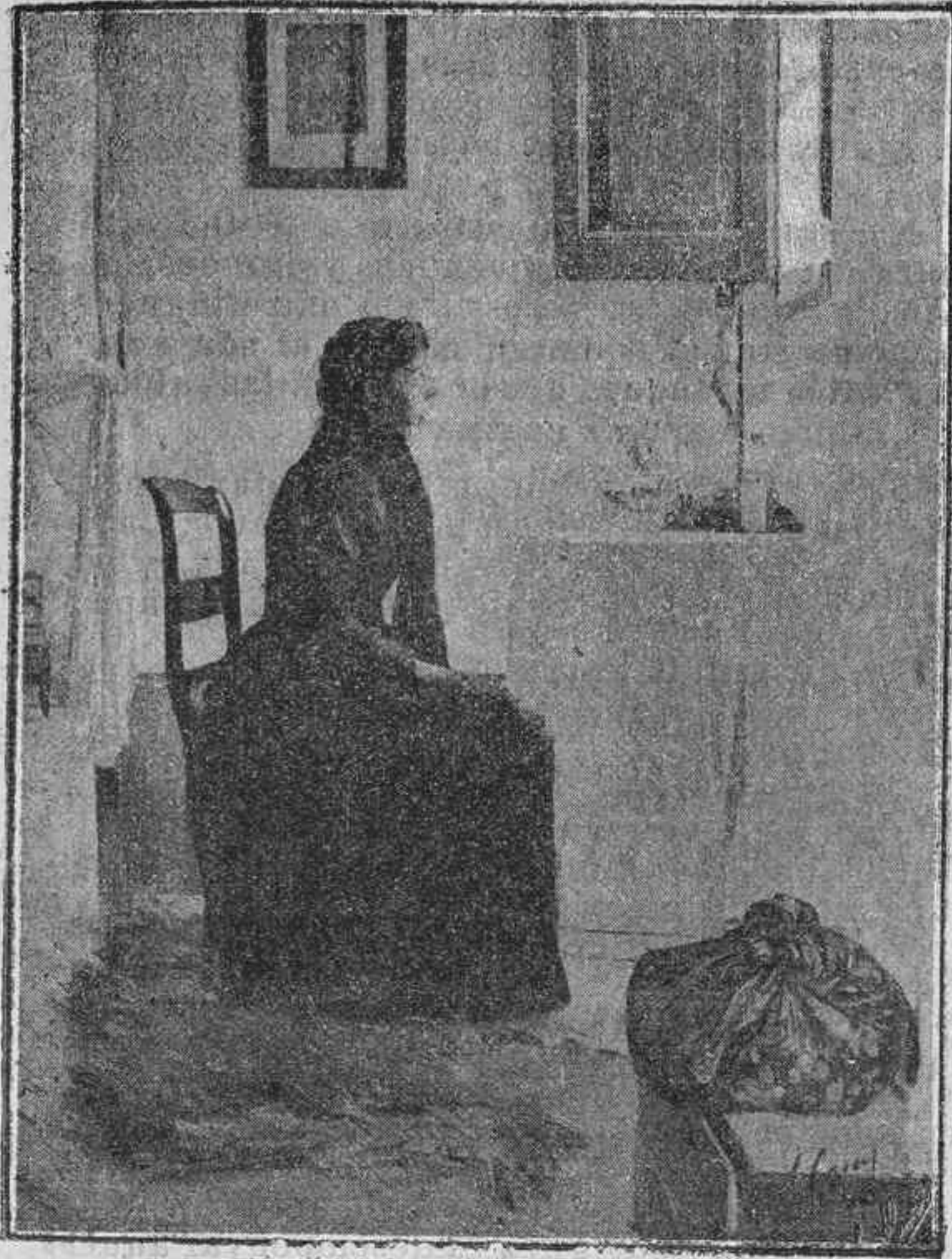

Desde dilluns que funciona 'l Sinodo diocesá. Cent quaranta y pico d' anys feya que no se 'n havia celebrat cap á Barcelona, y no obstant de ser tan curta la vida del home, D. Jaume, desde que desempeña 'l càrrech de bisbe ja n' ha celebrat dos, l' un á Cádiz y l' altre, qu' es l' actual, á Barcelona.

La ceremonia ha cridat molt l' atenció de tots los aficionats als espectacles gratis.

Y l' Iglesia ab lo seu ritual y ab sos ornaments suntuosos es molt apropósit pera complaure als més exigents en la materia.

SALÓ PARÈS.

ESPERANSA Y ÇONSOL.

(Quadros de R. Casas.)

RETRATO DE UNA NENA.

CASA D' EMPENYOS (PARIS).

(Quadro de S. Russinyol.)

Nosaltres nos declarém impotents pera descriure una festa tant esplendorosa en la qual hi han pres part activa 356 sacerdots, casi tants com dias hi ha l' any, vestint tots ells ricas capas pluvials de color roig, y desfilant entre 'ls repichs de campanas, los acorts de una xaranga de cassadors y 'ls sons de l' orga.

Y per lo mateix que 'ns declarém incompetents, consigném lo fet, y passém de llarch.

Pero, cronistas de costúms y narradors de fets característichs, no podém ferho sense detenirnos un moment, no en cap iglesia, sino en un bescambi dels molts que hi ha á Barcelona.

De fixo que vostés dirán:—¿Y ara? ¿Qué tè que veure 'l Sinodo diocessá ab las operacions que poden realisar-se en un bescambi?

¿Qué tè que veure preguntan? Ara ho sabrán.

La majoria dels eclesiástichs que han assistit al Sinodo, han vingut de fora, contantse'n de casi totas las poblacions de la diócessis. Donchs bè, la major part d' ells, y ho sè de bona tinta, no s' han contentat ab portar únicament la capa pluvial y demés vestiduras necessarias pera la festa: los més han portat també 'ls seus ahorrets.

Y 'ls han depositat en los bescambis, dihent:

—Aquí li portém aquests dineróns: comprin Cubas, que després ja passarém á recullirlas.

Ahir m' ho explicava un cambista:

—Miri, sembla que s' ho hajan dit: tots demanan Cubas.

Aquest detall proba la alta previsió del clero que milita á las ordres de D. Jaume y que fa tot lo possible per edificarnos, prenent brillantment part en lo Sinodo.

Es precis pensar per partida doble: un ull al cel y un altra á la terra.

Si bè que ab la seva lògica acomodaticia, ells tal vegada explicarán lo *quid* de las sevas preferencias per las Cubas, dihent:

—Los ministros de la Iglesia católica no han de perdre de vista 'ls interessos de l' *altre mon*.

Teniam presas totas las midas y estavam ja conjuminant algúns informes pera donar compte detallat sobre l' existencia de un titulat *Crédit ibèrich*, digne rival de la antigua *Societat del dimoni*, de la més moderna de D.ª *Baldomera* y de la moderníssima del *Manica Orphir*, de la qual tant detalladament varem ocuparnos á principis d' estiu.

Tot ho teniam á punt, quan aquest dia, al dirigirnos al carrer del Bruch, qu' es ahont estava instalat lo *Crédit*, varem trobarnos ab que 'l gerent havia volat, deixant un passiu de uns 300.000 duros.

No 'ns causá cap sorpresa tan desastrosa solució, per lo mateix que la teniam prevista. Sabiam que un dia ó altre havia de succehir; pero francament, no creyam qu' estés encare la cosa tan madura.

Ha passat ab lo famós *Crédit ibèrich* lo que passa sempre en semblants cassos.

Un home qualsevol s' instala y diu:

—Vingan diners, siga en grossas, siga en petites quantitats y jo 'm comprometo á pagarvos ab la major puntualitat un interés de un quatre ó de un cinch per cent cada mes.

Aixó es absurdo ¿veritat? No 's coneixen, á Espanya al menos, negocis que pujan produhir

uns rédits tan colossals. Sembla que tothom hauria de posarse alerta, que ningú hauria de fiarse de aquesta classe de recláms ¿no es aixis?

Donchs considerin que 'l *Crédit ibèrich* fent ballar aquests mirallets, en menos de un any ha cassat alosas per valor de uns 300.000 duros, y treguin las conseqüencias.

¿Es que abunda fins á tal punt la tonteria dels homes?

No: no 'n digan tonteria, que aquesta no es la paraula: diguinne *pilleria* y estarán més acertats.

La majoria dels imponents ja ho saben que 's tracta de un engany; ja ho saben que 'ls interessos fabulosos que 's pagan mensualment surten del mateix capital que s' imposa; pero ells se fan lo càlcul de ser dels primers... perque al principi tot va bè... mal siga en dany dels darrers que arriban. Tot consisteix en olorar l' hora precisa del *crack*, y aquesta hora no la sab sinó 'l que 's troba dirigint lo tinglado.

¿Es possible que aquesta farsa 's repeteixi constantment?

¿Es possible que aqueixas societats que desdiuhen de la cultura de un poble publiquin descaradament sos anuncis en los periódichs, sense que ningú 'ls incomodi per res? ¿Es possible que 's realisin las majors estafas á cartas vistas y á la llum del dia?

Vaja, que si las autoritats no estiguessen tan atrafegadas en preparar la manera de guanyar las eleccions, tindrian materia sobrada pera exercir la seva missió en pró de la moralitat pública, perseguint sense descans tan escandalosas estafas.

L' Ajuntament ha cedit á la Societat protectora de animals y plantas l' us del pabelló del Parch que 'l marquès de Campos va regalar á la ciutat de Barcelona.

He sentit dir que ab l' abandono en que durant tant temps ha estat aquell local, s' hi havia format una verdadera plaga de pussas.

Ara veurém fins á quin punt los membres de la societat protectora compleixen las prescripcions dels seus estatuts.

Que alimentin á las pussas
quan se reuneixin allí;
pero no las destrueixin;
no faltin per ré als seus fins.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactífich, per augmentar la quantitat y millorar la qualitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop pectoral, pera curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarreich - estomacal, per curar las diarreas y malalties de ventrell.

ÚNICH DEPÓSIT:

AIXEROPERIA

DEL

DR. GENER

Petri' xol, 2, Barcelona

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, n.º 20, Barcelona. Llibreria Espanyola.

Obra nueva

EL SOCHANTRE DE MI PUEBLO

POR
GINÉS ALBEROLA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

NOVEDAD

EN MARRUECOS

(RECUERDOS DE VIAJE)

POR
PIERRE LOTI

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

Acaba de publicarse

MORIR SOLA

POR
MARÍA DEL PILAR SINUÉS

Un tomo en 8.º, Ptas. 6.

Obras de D. PEDRO ANTONIO DE ALARCON

NOVELAS CORTAS, 3 tomos.	Ptas. 12
EL ESCÁNDALO.	» 4
LA PRÓDIGA.	» 4
EL FINAL DE NORMA.	» 4
EL SOMBRERO DE TRES PICOS.	» 3
COSAS QUE FUERON.	» 4
LA ALPUJARRA.	» 5
EL NIÑO DE LA BOLA.	» 4
JUICIOS LITERARIOS Y ARTÍSTICOS.	» 4
EL CAPITAN VENENO.	» 3
POESÍAS SERIAS Y HUMORÍSTICAS.	» 4
DE MADRID Á NÁPOLES, 2 tomos.	» 8
DIARIO DE UN TESTIGO DE LA GUERRA DE ÁFRICA, 3 tomos.	» 12

Obra nueva

LA CARTOMÁNTICA

(LA MADRASTRA)

por Xavier de Montepin

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

SORTIRÁ DINTRE DE POCHS DIAS

SOGRA Y NORA

Comedia de D. JOSEPH PIN Y SOLER

Tenim molt adelantada la impressió de

L' ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Los correspondants poden fer los pedidos.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als correspondants de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Varem encarregar á un soldat amich nostre, que 'ns envihés noticias freqüents del simulacro de Calaf, y 'l molt tuno 'ns ha fet quedar malament, limitantse á enviarnos lo següent telégrama:

«Al llegar realizado gran conquista criada casa donde estoy alojado. Satisfáceme victoria. Estoy ocupado maniobrando activamente. No tengo tiempo cumplir compromiso.»

¡Y nosaltres que creyam que las maniobras preparadas pèl general Martinez Campos no havian de donar á cap conquista!

¿Vostés sabian que algú 's cuidava de conservar los carrers del Ensanxe?

Pregunto aixó perque l' altre dia vaig veure que per rahó d' economias s' havia suprimit la plassa de sub-jefe de la brigada de conservació dels indicats carrers.

¿Ara que s' ha suprimit al sub-jefe, hi hauria algún inconvenient en suprimir tota la brigada?

¡Pobre Sr. Mañé! ¡Creguin que hi ha días que 'm fa verdadera llástima!

Per exemple, diumenje passat.

Figúrinse que un párrafo de un article seu, intitulat: *Una visita á Lamartine*, comensa aixís:

«Si en nuestros días hubiera juventud, yo le aconsejaria que ensayara de leer las obras de Lamartine.»

¡Si en nuestros días hubiera juventud!... Duptar de que hi haja joves... L' extrém de la misantropia. ¡Qué trist ha de ser tenir de contemplar al mon á través de unas ulleras negras!...

No extranyin que tregui dels periódichs tanta materia per la present secció de la ESQUELLA. Faltant noticias de interés, haig de dir com en Vallés y Ribot: «Qui no pot segar, espigola.»

Espigolém donchs, y parlém de aquell gran pendó que ab acompanyament de música se passejava diumenje per nostres carrers més centríchs, anunciant no sé quin paper de fumar.

L' endemá molts periódichs publicavan un sueltet que seria d' encárrech, dat qu' estava concebut en tots ab los mateixos termes, en lo qual s' hi llegia lo següent:

«Se puede decir que dicho pendón estaba á la altura del acreditado papel de fumar Jaramago marca «la Olla.»

De manera qu' estant á l' altura del pendó, ab l' indicat paper s' hi poden caragolar cigarrrets de tres ó quatre metros de llargada.

Més avall deya 'l sueltó que l' amo del paper «está resuelto á perseguir ante los tribunales á todo el que fabrique ó expendá el papel Jaramago que es de su exclusiva propiedad.»

Després de aixó no sé compendre qui tindrà prou valor per posarse á vendre un paper tant perseguit.

A qualsevol estanch:

—¿Qué tenen paper Jaramago de la Olla?

—Fugi d' aquí—dirá l' estanquer—¿qué 's figura que vuy que 'm portin á lo presó?

Lo mateix fabricant haurá de perseguirse á si mateix, desde 'l moment que aménassa no sols á qui n' expendeixi sino també á qui 'n fabriqui.

Del *Diario mercantil* han dimitit los redactors en massa, los empleats de l' administració en

massa y 'ls caixistas en massa han dissistit també.

Ja no més falta que dimiteixin los suscriptors, pera presenciari un espectacle únich en lo seu género.

Un diálech:

—¿Vol dir que aixó del Sinodo no acabarà malament com lo Congrès católich de Zaragoza?

—No tinga por: aixó no es possible.

—Ay, ay, ¿per qué?

—Perque á Zaragoza 's barallavan en castellá, y aquí 's barallan en llatí.

Divendres de la senmana próxima, *La Campana de Gracia* publicarà un de sos números extraordinaris, destinat á la commemoració dels difunts, en la qual hi pendrán part notables escriptors y artistas de valia.

Crech que acullirán ab gust aquesta noticia tots los que saben la manera espléndida ab que aquell popular periódich sab presentarse sempre que fa un extraordinari.

L' altre dematí á la rambla d' Estudis hi havia una munió de gent, al peu de un plátano, tothom ab lo coll estirat qui més podia, tothom mirant á las brancas.

¿Qué havia succehit?

Senzillament, que á un pobre venedor de aucells y altres animalets, se li havia emancipat un mico.

Tots los esforços que feya 'l venedor per atraure'l resultaren inútils.

Com més aquest lo cridava més lo mico s' enfilava.

—¿Qu' es aixó? ¿qué hi ha?—preguntava un senyor curt de vista que no 's donava compte de aquella curiosa escena.

—No res—li va respondre un tranquil.—Un mico que ha donat mico al seu amo.

Un pensament de carácter serio:

«Un bon gendre es un fill mes; un mal gendre una filla menos.»

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ma-ni-a-ti-ca.*
2. Id. 2.ª—*Mo-nu-ment.*
3. MUDANSA.—*Trinch-Cinch-Zinch.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Una llave y un sombrero.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bertoldina.*
6. ROMBO.—

C
P A P
P A R R A
C A R D O N A
P R O B A
A N A
A

7. GEROGLÍFICH.—*Per tresserrans á Tresserras.*

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.